

Georg Kirkov.

Genom vår oförgätlige kamrat Georg Kirkovs död har Bulgariens Kommunistiska Parti och Bulgariens hela proletariat lidit en oerhörd förlust. En glödande försvarare av arbetarklassens intressen, en oefterhärmligt spirituellt talare, som genom kraften av sin konstnärliga gåva förstod att i grund nedgöra proletariatets fiender, begåvad med ett lysande förstånd, som hjälpte honom att raskt finna sig tillrätta med människor och situationer, har kamrat Kirkov satt djupa spår i den rörelse, som han med kärlek och hängivenhet tjänade. Hans utomordentligt stora popularitet bland arbetarkretsar är känd för alla. Men också inom vidsträckta kretsar av bourgeoisin var han omtyckt. I besittning av de mest olikartade kunskaper, för vilka han hade sitt anmärkningsvärda kunskapsbegär att tacka, var kamrat Kirkov en utomordentligt intressant och fängslande sällskapsmänniska, vars umgänge söktes jämväl av bourgeoisins representanter, vilket understundom brakte honom i oangenäma situationer, i synnerhet under kriget. Hans rykte i borgerliga kretsar grundade sig på hans vältalighet. Genom hans tal i parlamentet och på folkmötena fängslades ovillkorligen också borgerliga politici. Genom hans vältalighet och det tankediga innehållet av hans ord fängslades t. o. m. sådana personers uppmärksamhet, som fick dessa ord sig slungade rakt i ansiktet. Så stor var makten av kamrat Kirkovs talargåva! Hur högt har icke också våra arbetare skattat honom på grund av denna vältalighet! Härpå kan följande händelse tjäna såsom exempel. Under Balkankriget 1912-13 utspriddes "Gemenskapsivrarna" och de "Storhjärtade pseudosocialisterna (Bulgariens mensjeviker) systematiskt upprörande rykten om kamrat Kirkov. En gång hade han stupat, en annan gång hade han drunknat tillsammans med sitt kompani vid övergången av någon flod, eller också hade han dukat under för sina sår eller stympats av en kula och blivit krympling. Till följd av dessa rykten kom det brev till partiets centralkomité från alla hörn och kanter av Bulgarien, från ängsliga kamrater, som förfrågade sig om kamrat Kirkovs öde; och arbetare i Sofia, som ofta fått röna det oemotståndliga inflytandet av hans tal, vände sig upprepade gånger till författaren av dessa rader med orden: "ack, give Gud, att dessa rykten icke visar sig vara sanning, utan att vår "mästare" återvänder till oss, om också som krympling, så att vi åter kan få höra hans uppmuntrande stämma och hans tal, med vilka han brukade slå ner våra fiender!"

Kamrat Kirkov var icke blott en begåvad talare utan också en mycket begåvad proletär journalist. Grundare av "Rabotji Vjestnik" (Arbetarens Budbärare) och dess mångåriga redaktör följde han den grundprincipen: inga, icke ens de minsta medgivanden åt fienderna till proletariatets sak, allraminst åt sådana, som insmickrat sig hos proletariatet, t. ex. "Gemensamhetsivrarna eller de Storhjärtade socialisterna" eller liknande så kallade socialister. Därför hatades han också dödligt av dessa. Hans artiklar och politiska ledare i "Rabotji Vjestnik" hänförde arbetarna och lästes med njutning. Utan att fästa sig vid detaljer framhävde kamrat Kirkov alltid det mest väsentliga, det som kunde vara av nytta för arbetare och proletära stridsmän i deras strävan efter upplysning och revolutionär målmedvetenhet.

Vi vill icke här dröja vid en karaktäristik av hans konstnärliga begåvning såsom talare. Hans humoristiska skisser i de första numren av "Rabotji Vjestnik" är odödliga. På önskan av partikongressen i Kasanlyk 1897, vars majoritet bestod av småborgerliga och mensjevistiska element, anförtröddes partiarbetet i staden Kasanlyk åt kamrat Kirkov. Han fann också i denna småborgerliga atmosfär ett givande och; lärorikt humoristiskt stoff. Hans humoristiska artiklar var ett grymt hån mot "den sovande borgarens drömmar". Man måste också lägga märke till de snillrika politiska karrikatyver, som tid efter annan kom till synes i "Rabotji Vjestniks" spalter. Idéerna till dessa karrikatyver till hörde uteslutande kamrat Kirkov. Vi har också hans poetiska begåvning att tacka för vara bästa proletära sånger: "Framåt, arbetare och

kamrater!” och ”Arbetets sång”. Från vilken synpunkt man än ser den förlust, som vi lidit genom kamrat Kirkovs frånfälle, är den oersättlig.

Författaren av dessa rader har i honom förlorat en av sina bästa kamrater och vänner, med vilka han under 25 år delat glädje och sorg i ett gemensamt arbete. Även såsom människa var kamrat Kirkov oersättlig. Såsom en till sin natur hypernervös människa har också han haft sina vredesutbrott, men han bar aldrig länge på ett groll och glömde lätt både vrede och oförrätter. Alltid deltagande i kamraters nödställda belägenhet, gav han bort allt, vad han hade. De, som var hans följeslagare i Balkanfälttågen och i världskriget, vet det allra bäst och glömmer det icke.

Den hädangångne kamrat Kirkov var i besittning av ytterligare en talang, som var av stor nytta för arbetarrörelsen. En förträfflig människokännare förstod han att åt varje partikamrat anvisa det arbete, som bäst passade för hans speciella begåvning. Det var denna omständighet, som vårt parti hade att tacka antagandet av framlidne kamrat Gabriel Georgijev såsom medlem av ”Rabotji Vjestniks” redaktion. Den som har läst ”Studier i den bulgariska socialismens historia”, vet också, vilka intriger de ”Storhjärtade” pseudosocialisterna använde sig av för att rycka ledningen av ”Rabotji Vjestnik” ur dessa båda kamraters händer, som så skoningslöst blottade deras bedrägeri, eller åtminstone avlägsna kamrat Kirkov från hans post som redaktör. Likaledes har vi att tacka kamrat Kirkov för valet av kamrat G. Dimitrov till sekreterare år 1904 i Alla arbetares fackföreningsförbund. Å andra sidan har kamrat Kirkov understundom varnat oss för en eller annan partimedlem, som sedermera avfallit från partiets grunder och på detta sätt rättfärdigat hans varningar.

Underrättelsen om kamrat Kirkovs frånfälle har smärtsamt berört alla medlemmar av vårt parti och hela det bulgariska proletariatet. Många var ytterst bestörta över hans död, men för de vänner, som stod honom nära, kom hans död icke oväntat, ty efter en operation som kamrat Kirkov för ett år sedan undergick, visste de, att han led av en obotlig sjukdom, nämligen kræfta. För honom själv hade man dolt detta, och först under allra sista tiden blev hans hustru, kamrat Tine, därom underrättad. Kamrat Kirkov själv trodde hela tiden på sitt tillfrisknande och levde i hoppet att kunna återupptaga sin värksamhet för arbetarnas sak. Efter partikongressen 1919 omtalade han för mig, att han tänkte förvärkliga en länge närd plan och utgiva en konstnärligt humoristisk tidskrift av samma slag som den tyska ”Der wahre Jakob”. ”Jag har planen färdig, och så snart jag blir bättre, skall jag taga itu med arbetet”, sade han. Hans sjukdom förvärrades, men hoppet om tillfrisknande lämnade honom icke, och detta hjälpte honom att uthärda plågorna.

Ända till sina sista dagar behöll kamrat Kirkov sin omdömesförmåga. Med beundransvärd tankeskärpa bedömde han de senaste händelserna, djupt övertygad som han var, att Europa icke kunde undgå den kommunistiska revolutionen. Det smärtade honom obeskrivligt, att sjukdomen under en tid som denna skulle beröva honom hans arbetsförmåga. Slutet inträffade under natten mellan den 25. och 26. augusti.

Utän tvivel har kamrat Kirkovs levnadsförhållanden och levnadssätt invärkat på hans hälsotillstånd. Först och främst har man då att räkna med det intensiva och månggestaltade partiarbetet, som fordrade en ständig spänning av nervsystemet, men också med Balkankriget, i vilket Bulgarien indrogs genom den rovgiriga bourgeoisins dumhet, och som med kamrat Kirkovs mottaglighet för intryck kostade honom stora själsliga och kroppsliga lidanden. Från detta krig återvände kamrat Kirkov försvagad, böjd, åtminstone tio år äldre. Med lidelsefull uppmärksamhet och spänning följde han världskrigets gång och särskilt utvecklingen av den ryska revolutionen. Hans uttalanden om densamma utmärkte sig genom originalitet och var förvånansvärt träffande.

De bulgariska arbetarna lade i dagen en stor svartsjuka, då det gällde deras avhållne ledare. De ville, att han uteslutande skulle sysselsätta sig med dem, blott meddela de ni sina åsikter och meningar och icke förlösa sin dyrbara tid på diskussioner med bourgeoisins representanter. Så mycket mer som dessa borgare icke vari stånd att till fullo förstå kamrat Kirkovs åsikter utan för det mesta vanställde dem, då de återgavs muntligt eller i prässen. Å andra sidan uppmanades han av sina vänner, som fruktade för hans hälsa; att icke sätta sina nerver på så hårda prov genom onödiga stridigheter med politiska motståndare.

Kamrat Kirkov har gatt bort. Förlusten av honom kommer att kännas, så länge vi lever. Men den sak, åt vilken han hade invigt sitt liv, är också vår sak, arbetarnas och böndernas befrielse, och minnet av kamrat Kirkov hedrar vi allra bäst genom en ed att av alla våra krafter kämpa för framgången av denna sak – för den kommunistiska revolutionens seger.

Innehållförteckning till tidskriften [Den Kommunistiska Internationalen](#)